

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 august 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 475 din 16 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	2-5		
Decizia nr. 490 din 23 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la Legea nr. 63/2011, precum și ale Legii nr. 63/2011 în ansamblu	5-8		
Decizia nr. 493 din 23 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	8-10		
Decizia nr. 499 din 24 iunie 2015 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului			
		nr. 42/2015 privind respingerea cererii de încuviințare a reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman	11-13
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		626. — Hotărâre pentru aprobarea strategiei de privatizare a unei cote din participația deținută de statul român la Societatea „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța....	13-14
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		4.074. — Ordin al ministrului educației și cercetării științifice pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2015	15
		ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
		81. — Decizie privind desemnarea organismelor de gestiune colectivă Asociația Română pentru Artiști Interpreți sau Executanți — ARAIEX, Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți — CREDIDAM și Uniunea Națională a Artiștilor din România — UNART drept colectori ai remunerațiilor datorate artiștilor interpreți sau executanți pentru radiodifuzarea fonogramelor publicate în scop comercial ori a reproducerilor acestora de către organisme de radiodifuziune, în limita repertoriilor gestionate	15-16
			★
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 475**

din 16 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Vlad Țari în Dosarul nr. 5.406/2/CAF/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 469D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 iunie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronie, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având în vedere cererea formulată de autorul excepției de amânare a pronunțării în vederea depunerii de note scrise la dosar, Curtea a amânat pronunțarea la data de 16 iunie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 5 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.406/2/CAF/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar,**

precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice. Excepția a fost ridicată de Vlad Țari cu prilejul soluționării unui „litigiu privind magistrați”.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, coroborat cu ultima teză din art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, respectiv ultima teză din art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, contravin prevederilor art. 41, art. 53 și art. 16 din Constituție, dar și prevederilor art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În mod concret, critica vizează sintagma „fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare”, autorul considerând că neacordarea acestui salariu cu prilejul avansării într-o nouă gradație aferentă tranșei de vechime în muncă îl plasează într-o situație discriminatorie în raport cu persoanele care, anterior anului 2012, au beneficiat de acest salariu cu prilejul avansării în aceeași gradație, astfel că au obținut un quantum al salariului mai mare.

5. În susținerea celor arătate, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 457 din 7 noiembrie 2013, în care s-a subliniat obligația ca legiuitorul să revină la nivelul salarial avut înainte de diminuarea salariilor ca urmare a adoptării Legii nr. 118/2010. De asemenea, amintește Decizia nr. 244 din 29 aprilie 2014, în care Curtea Constituțională a statuat că, deși autoritățile au dreptul de a dispune cu privire la acordarea drepturilor bănești pretinse de autorii excepției de neconstituționalitate, restrângerea ori suspendarea acestor drepturi și în viitor, în condițiile în care textele de lege care le prevăd nu au fost abrogate, ar putea justifica întrebarea dacă aceste drepturi mai există și dacă nu cumva textele de lege care le prevăd au fost în fapt lipsite de eficiență.

6. În sfârșit, arată că restrângerea dreptului la salariu nu se mai justifică în prezent, de vreme ce condițiile economice care au justificat adoptarea acestor măsuri s-au modificat.

7. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, iar exprimarea opiniei sale cu privire la aceasta, potrivit art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu este obligatorie.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Ministerului Justiției transmis la dosar, concluziile procurorului, concluziile scrise ale autorului excepției depuse la dosar, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, și aprobată prin Legea nr. 36/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014. Totodată, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, și aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele

de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.”

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: „Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”

— Art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „În anul 2014, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul prevăzut la art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, fără acordarea salariului aferent clasei de salarizare prevăzut în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, după caz.”

12. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 referitor la dreptul la muncă și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul de proprietate privată.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 330/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, s-a instituit un nou sistem unitar de salarizare pentru persoanele din sectorul bugetar. Deși s-a prevăzut reîncadrarea personalului bugetar pe noi funcții, gradații și grade, precum și în raport cu vechimea avută, art. 7 alin. (2) din această lege a stabilit că realizarea trecerii la noul sistem de salarizare se va face etapizat, astfel încât, în perioada de implementare, nicio persoană să nu înregistreze o diminuare a salariului brut de care beneficia. În acest scop, prin art. 30 alin. (5) din aceeași lege s-a prevăzut că, „În anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009 [...]”

14. Urmare a crizei economice traversate de România, prin art. 1 și art. 2 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, drepturile salariale ale personalului bugetar au fost diminuate cu 25%, începând cu data de 1 iulie 2010. Potrivit art. 16 alin. (1) din aceeași lege, această măsură urma să se aplice până la 31 decembrie 2010.

15. Începând cu 1 ianuarie 2011, a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, care a abrogat Legea-cadru nr. 330/2009. Această lege a prevăzut, de asemenea, reîncadrarea personalului pe clase de salarizare, pe noi funcții, gradații și grade. Deși reîncadrarea personalului bugetar potrivit Legii-cadru nr. 284/2010 s-a făcut începând cu data intrării în vigoare a acestei legi, art. 4 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, a stabilit, în mod derogator, că în anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în Legea-cadru nr. 284/2010, art. 1 din Legea nr. 285/2010 prevăzând însă majorarea cuantumului brut al drepturilor salariale cu 15%, raportat la cuantumul avut în luna octombrie 2010. În mod corespunzător, art. 6 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 a prevăzut că, în anul 2011, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, fără a se acorda însă salariul corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

16. Prin Legea nr. 283/2011 s-a prevăzut introducerea în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 a art. II art. 1 care a prevăzut că, în anul 2012, cuantumului brut al drepturilor salariale se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fondurile publice pentru luna decembrie 2011. De asemenea, art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 a prevăzut, pentru anul 2012, dispoziții identice celor ale art. 6 alin. (1) din Legea nr. 285/2010. Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 a prelungit aplicarea dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și pentru anul 2013, în timp ce art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 a prevăzut aceleași dispoziții pentru anul 2014.

17. Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate instituie o diferență de tratament juridic nejustificată între persoanele care au fost avansate într-o gradație anterior anului 2012 și persoanele care au fost avansate ulterior acestei date și susține că această diferență de tratament este determinată de sintagma „*fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare*”, conținută de textele de lege supuse analizei de constituționalitate.

18. Având în vedere atât critica de neconstituționalitate, cât și evoluția legislativă în domeniul salarizării, Curtea constată că autorul excepției pornește de la o premisă falsă, anume că diferențele de salarizare apărute între el și colegii săi ca urmare a avansării într-o nouă gradație sunt determinate de faptul că, în anul 2012 și ulterior, cu prilejul avansării, nu a fost acordat salariul aferent clasei de salarizare prevăzut în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Or, Curtea observă că și anterior anului 2012 a existat același regim juridic, așa cum rezultă din dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 285/2010. Rațiunea neacordării salariului aferent clasei de salarizare prevăzut în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 în anul 2011 și în anii ce au urmat a fost aceea de a preveni afectarea drepturilor salariale ale unor categorii de personal care ar fi rezultat din aplicarea

dispozițiilor acestei legi și necesității de a se circumscrie celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, cu privire la dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, în sensul că „există o obligație pozitivă în sarcina legiuitorului ca, în momentul aplicării prezentei legi în privința determinării valorii salariului/soldei/indemnizației brute, indiferent de coeficientul de ierarhizare aplicabil diverselor categorii de personal plătit din fonduri publice, salariul/solda/indemnizația brută a acestora să fie la un nivel cel puțin aplicabil egal lunii iunie 2010.” Astfel, „pentru ca la momentul aplicării prezentei legi în privința determinării valorii salariului/soldei/indemnizației brute acestea din urmă să nu cunoască o scădere sub nivelul din iunie 2010, legiuitorul trebuie să stabilească o valoare de referință adecvată, superioară celei prevăzute în momentul de față prin art. 10 alin. (4) din lege.”

19. Prin urmare, diferențele de salarizare apărute sunt rezultatul schimbărilor legislative care au intervenit de-a lungul timpului în această materie, în special între legislația anterioară anului 2010 și cea ulterioară acestui an, iar nu ca urmare a neacordării în anii 2012, 2013 și 2014 a salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent clasei de salarizare prevăzut de Legea-cadru nr. 284/2010.

20. Cu privire la aceste diferențe de tratament juridic, Curtea, prin Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, ori Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014, a reținut că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumul ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De asemenea, Curtea a subliniat faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

21. Cât privește invocarea de către autorul excepției a considerentelor deciziilor nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, și ale Deciziei nr. 457 din 7 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 10 decembrie 2013, Curtea reține că instanța de contencios constituțional s-a referit la obligația legiuitorului de a reveni la cuantumul salariilor avut anterior aplicării dispozițiilor Legii nr. 118/2010, și nu la obligația de a reveni la cuantumul care ar fi rezultat din aplicarea dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010, act normativ la care fac trimitere dispozițiile de lege criticate când se referă la „*salariul corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare*.”

22. În sfârșit, în ceea ce privește critica referitoare la restrângerea continuă a exercițiului dreptului la salariu, ceea ce ar pune în discuție respectarea acestui drept, așa cum susține autorul excepției, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 244 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 25 iunie 2014, Curtea reține că, din perspectiva celor reținute prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, neaplicarea pentru mai mulți ani consecutivi a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 nu poate fi privită ca o restrângere a dreptului la salariu contrară art. 53 din Constituție, ci, din contră, ca o măsură ce împiedică diminuarea salariilor sub nivelul din iunie 2010.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vlad Țari în Dosarul nr. 5.406/2/CAF/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 490

din 23 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la Legea nr. 63/2011, precum și ale Legii nr. 63/2011 în ansamblu

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în numele și în calitate de reprezentant legal al membrilor săi de sindicat Ana Alecsa și alții, în Dosarul nr. 2.762/40/2014 al Tribunalului Botoșani — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 50D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 51D/2015—56D/2015 având ca obiect excepția de

neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și a anexelor nr. 2 și nr. 3b din Legea nr. 63/2011, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în numele și în calitate de reprezentant legal al membrilor săi de sindicat Maria Achirei și alții, Georgeta Culiceanu și alții, Elena Siminiceanu și alții, Carmen Băetu și alții, Maria Bombă și alții, Ciceroni Costea și alții în dosarele nr. 2.801/40/2014, nr. 2.692/40/2014, nr. 2.707/40/2014, nr. 2.723/40/2014, nr. 2.771/40/2014 și nr. 2.800/40/2014 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

6. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 51D/2015—56D/2015 la Dosarul nr. 50D/2015, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 10 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.762/40/2014, **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în numele și în calitate de reprezentant legal al membrilor săi de sindicat Ana Alecsa și alții, cu ocazia soluționării unor litigii de muncă având ca obiect despăgubiri/drepturi salariale.

9. Prin încheierile din 8 și 10 decembrie 2014, pronunțate în dosarele nr. 2.801/40/2014, nr. 2.692/40/2014, nr. 2.707/40/2014, nr. 2.723/40/2014, nr. 2.771/40/2014 și nr. 2.800/40/2014, **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b din Legea nr. 63/2011**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în numele și în calitate de reprezentant legal al membrilor săi de sindicat Maria Achirei și alții, Georgeta Culiceanu și alții, Elena Siminiceanu și alții, Carmen Băetu și alții, Maria Bombă și alții, Ciceroni Costea și alții cu ocazia soluționării unor litigii de muncă având ca obiect despăgubiri/drepturi salariale.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011. În acest sens, arată că, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate, deși, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 877/2011, reîncadrarea salarială a cadrelor didactice, începând cu data de 1 ianuarie 2010, trebuia făcută în raport cu salariile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008, adică prin luarea în calcul a unui coeficient de multiplicare 1,000 cu valoarea de 400 lei.

11. În acest context, precizează faptul că Guvernul a încercat, în repetate rânduri, modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, prin numeroase ordonanțe de urgență, care au fost atacate la Curtea Constituțională pentru vicii de neconstituționalitate. Instanța de contencios constituțional, prin decizii succesive, a constatat neconstituționalitatea acestora, astfel încât Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 a rămas aplicabilă astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008.

12. Potrivit considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și celor ale deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 (pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii), salariile cadrelor didactice trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul avut în luna iunie 2010, deci la nivelul prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008.

13. Arată că, în fapt, Legea nr. 63/2011 a readus valorile salariale ale cadrelor didactice la nivelul stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, care a fost declarată neconstituțională, ceea ce a condus la o scădere a cuantumului salariilor. În acest sens, susține că, după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, Guvernul avea obligația să respecte prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție și să modifice salariile prevăzute în anexele Legii nr. 63/2011, prin

raportarea lor la valorile stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008.

14. În concluzie, autorii excepției susțin că dispozițiile Legii nr. 63/2011 sunt neconstituționale, întrucât contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, deoarece aceste dispoziții „perpetuează prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009, chiar dacă introduc în locul coeficienților de multiplicare rezultatul înmulțirii acestora”. În opinia acesteia, „soluția constituțională pentru uniformizarea salariilor din învățământ era raportarea valorilor la cele rezultate din prevederile Legii nr. 221/2008”.

15. **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă** opinează că prevederile criticate nu contravin Constituției, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 575 din 4 mai 2011.

16. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la Legea nr. 63/2011, precum și ale Legii nr. 63/2011 în ansamblu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011. Dispozițiile criticate, în mod punctual, au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1), (2) și (6): „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz.[...]*

(6) *Prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi.”;*

— Art. 2 alin. (1) și (2): „(1) Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.

(2) *Persoanele care au salariul de încadrare între limita minimă și maximă a tranșei de vechime pentru funcțiile didactice din învățământul universitar, respectiv a gradului profesional sau a treptei profesionale pentru funcțiile didactice auxiliare își păstrează încadrarea avută dacă se situează între limitele prevăzute în anexele la prezenta lege.” [...];*

— Art. 6: „Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.”;

— Anexa nr. 2 are următorul titlu: „Salarii de încadrare pentru personalul didactic din învățământul preuniversitar”, iar anexa nr. 3b, „Salarii de încadrare pentru personalul didactic auxiliar din învățământul preuniversitar”.

20. Deși Legea nr. 63/2011 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, având aplicabilitate limitată în timp, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acesteia, întrucât își produce efecte în cauzele în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Mai mult, Curtea reține că aplicabilitatea Legii nr. 63/2011 a fost prelungită de legiuitor, succesiv, până la sfârșitul anului 2015.

21. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul (calculat pe baza coeficientului de multiplicare 1,000 de 400 lei) prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorii excepției critică noua reglementare a salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011, prevederi cu privire la care Curtea s-a pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, sau prin Decizia nr. 203*) din 31 martie 2015 și prin Decizia nr. 211**) din 31 martie 2015, nepublicate la data pronunțării prezentei decizii, constatând constituționalitatea acestora.

23. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reiterat jurisprudența sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

24. De asemenea, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a

numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinate de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

25. Cu privire la principiul constituțional consacrat de art. 1 alin. (5), prin Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Curtea s-a pronunțat în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate asupra Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ (devenită Legea nr. 63/2011), reținând că acesta impune existența unei legislații previzibile, unitare și coerente. De asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea, ceea ce presupune obligații deopotrivă opozabile atât legiuitorului primar, cât și celui delegat. Curtea a mai constatat că aceste exigențe nu sunt încălcate câtă vreme legea a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii socio-profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. Această lege temporară a fost promovată în scopul de a crea premisele necesare pentru ca statul să își îndeplinească obligațiile constituționale menționate, prin aplicarea măsurilor preconizate urmând să se asigure existența fondurilor necesare pentru ca întreg personalul din învățământ să își poată primi drepturile cuvenite, în aceleași condiții, fără discriminări. Totodată, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit cuantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată. În același sens sunt Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei* (paragraful 94), și Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas împotriva Croației* (paragraful 58).

26. Referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea a reținut că, în ceea ce privește considerentele rezultate din Decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și din deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 (pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii), acestea nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la prevederile Legii nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

27. Totodată, Curtea a observat că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac parte, potrivit legii, din

*) Decizia nr. 203 din 31 martie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015.

**) Decizia nr. 211 din 31 martie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 414 din 11 iunie 2015.

salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază al personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în numele și în calitate de reprezentant legal al membrilor săi de sindicat Ana Alecsa și alții, Maria Achirei și alții, Georgeta Culiceanu și alții, Elena Siminiceanu și alții, Carmen Băetu și alții, Maria Bombă și alții, Ciceroni Costea și alții în dosarele nr. 2.762/40/2014, nr. 2.801/40/2014, nr. 2.692/40/2014, nr. 2.707/40/2014, nr. 2.723/40/2014, nr. 2.771/40/2014 și nr. 2.800/40/2014 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la Legea nr. 63/2011, precum și ale Legii nr. 63/2011 în ansamblu sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 493

din 23 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau

28. În final, Curtea a subliniat că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege cu aplicare limitată în timp (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea sa de legiferare în această materie, trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

28. În final, Curtea a subliniat că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege cu aplicare limitată în timp (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea sa de legiferare în această materie, trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România — teza potrivit căreia această lege se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor, excepție ridicată de Ileana Angela Colorian (fostă Rizescu), Radu Andrei Ionescu, Stan Rizescu, Șerban Rizescu și Irina Rosseti (fostă Rizescu) în Dosarul nr. 616/3/2001 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 187D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru Ileana Angela Colorian (fostă Rizescu), Stan Rizescu, Șerban Rizescu și Irina Rosseti (fostă Rizescu), avocat Livia Cintează, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, precum și domnul Stan Rizescu personal, pentru Radu Andrei Ionescu se prezintă avocat Cătălina Dicu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea „Grand Plaza Hotel” — S.A. din București, avocat Gabriela Elena Petcu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți.

3. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților autorilor excepției de neconstituționalitate, iar doamna avocat Cătălina Dicu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Apreciază că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 care permit aplicarea acestui act normativ tuturor cauzelor aflate în curs de judecată pe rolul instanțelor judecătorești fără niciun fel de distincție, inclusiv contestațiilor formulate împotriva hotărârilor și dispozițiilor emise în temeiul Legii nr. 10/2001, sunt neconstituționale, sens în care arată că în cauza de față sunt valabile aceleași rațiuni care au fost reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014. Consideră că dispozițiile criticate sunt contrare art. 15 alin. (2), art. 21, art. 24 și art. 16 alin. (1) din Constituție și arată că norma juridică trebuie cunoscută și înțeleasă și să ofere securitate juridică, previzibilitate și să nu retroactiveze. În acest context precizează că, în cauza de față, se încalcă principiul previzibilității, securității juridice și neretroactivității legii, întrucât este vorba de o contestație care a fost introdusă împotriva unei hotărâri care a fost emisă și, ca atare, are valoarea unei căi de atac. Astfel, susține că este normal să se aplice norma juridică în vigoare la data la care s-a adoptat respectiva hotărâre sau dispoziție, iar nu un act normativ care a fost adoptat ulterior, astfel cum sunt dispozițiile criticate, care permit aplicarea Legii nr. 165/2013 [respectiv a prevederilor art. 1, art. 4, art. 16 și art. 50 lit. b) care se referă la compensarea prin puncte] și în cazul acestor contestații, situație care se regăsește și în speța de față, contestația fiind introdusă încă din anul 2001. În continuare prezintă situația particulară a evoluției procesuale a cauzei, astfel cum este precizată în motivarea excepției de neconstituționalitate. În concluzie, solicită Curții ca, în măsura în care dispozițiile criticate dau posibilitatea ca Legea nr. 165/2013 să fie aplicabilă și contestațiilor introduse împotriva hotărârilor emise în temeiul Legii nr. 10/2001, să considere că acestea sunt neconstituționale.

5. În continuare, doamna avocat Livia Cintează, susținând cele prezentate anterior, arată că s-a ajuns în această situație ca urmare a disjungerii cauzei, astfel că o parte din dosar/proces a fost judecat după imperiul unei legislații, iar cealaltă parte, sub imperiul unei legislații diferite. Cu privire la importanța principiului neretroactivității, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie și arată că acesta trebuie respectat atât de judecătorul care aplică legea, cât și de legiuitor.

6. Domnul Stan Rizescu, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, având cuvântul, precizează că nu are nimic de adăugat la cele expuse de părătorul ales.

7. Reprezentantul „Grand Plaza Hotel” — S.A. din București, doamna avocat Gabriela Elena Petcu, menționează că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața instanței de judecată în raport cu prevederile constituționale ale art. 15, art. 21 și art. 24, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, acestea se regăsesc în motivarea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, arată că nu se pune problema retroactivității, întrucât dispozițiile criticate privesc situații în curs de constituire, efectele viitoare ale acestor situații neconsumate, nefinalizate referindu-se la cauze care se află în curs de judecare pe rolul instanțelor de judecată. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 și art. 24 din Constituție, consideră că nu este încălcat dreptul la apărare și liberul acces la justiție, întrucât dispozițiile criticate nu introduc niciun impediment în exercitarea acestor drepturi. În final, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menționează că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 616/3/2001, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România — teza potrivit căreia această lege se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor**, excepție ridicată de Ileana Angela Colorian (fostă Rizescu), Radu Andrei Ionescu, Stan Rizescu, Șerban Rizescu și Irina Rosseti (fostă Rizescu) cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva sentinței civile pronunțate de Tribunalul București — Secția a V-a civilă într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 și art. 24 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, prevederile criticate, respectiv teza potrivit căreia „dispozițiile prezentei legi se aplică cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor”, sunt neconstituționale atunci când aceste cauze reprezintă contestații formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 împotriva dispozițiilor sau deciziilor emise, cauze care erau pe rolul instanțelor de judecată la data la care a fost adoptată Legea nr. 165/2013. Totodată, se arată că textele de lege criticate se aplică și proceselor în curs, fără nicio distincție, ceea ce duce la încălcarea principiilor fundamentale prevăzute de dispozițiile constituționale și convenționale menționate.

11. În susținerea celor mai sus arătate, autorii excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește principiul securității juridice, previzibilitatea și neretroactivitatea legii.

12. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** opinează în sensul că prevederile criticate nu contravin principiului neretroactivității legii în măsura în care vizează cauze aflate pe rolul instanțelor și care privesc contestații introduse împotriva unor decizii/dispoziții emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Aplicarea imediată a legii noi, în privința unor efecte juridice consumate, poate da naștere unei încălcări a dispozițiilor constituționale referitoare la principiul neretroactivității legii civile, însă, în măsura în care legea nouă intervine în cazul unei situații juridice cu caracter de continuitate, constitutivă de *facta pendente*, nu se poate reține încălcarea acestui principiu. Or, în cauză este vorba de natura măsurii reparatorii convenite, iar sub acest aspect se arată că Legea nr. 10/2001 nu prevedea decât că acestea pot consta în compensarea cu alte bunuri sau despăgubiri care vor fi acordate în condițiile legii speciale, care urma să fie adoptată.

13. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 21 și art. 24, apreciază că aceasta nu poate fi reținută, întreaga motivare tinzând spre ideea aplicării retroactive a legii. De altfel, accesul la justiție și dreptul la apărare, în elementele lor, nu sunt vizate de textul art. 4 din Legea nr. 165/2013, neaducând limitări sau circumstanțieri acestor drepturi recunoscute constituțional.

14. În ceea ce privește menționarea celorlalte prevederi constituționale în susținerea excepției, referirea la acestea le consideră aspecte invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate.

15. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Avocatul Poporului** arată că punctul de vedere transmis și reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 177 din 1 aprilie 2014 și nr. 724 din 16 decembrie 2014 este în sensul că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale. Totodată, menționează că, în prezenta cauză, autorii fac referire la art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, fapt ce determină incidența Deciziei nr. 177 din 1 aprilie 2014.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, susținerile părților prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România — teza potrivit căreia această lege se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, obiect al excepțiilor de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ileana Angela Colorian (fostă Rizescu), Radu Andrei Ionescu, Stan Rizescu, Șerban Rizescu și Irina Rosseti (fostă Rizescu) în Dosarul nr. 616/3/2001 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

20. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) — „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 24 — *Dreptul la apărare*. De asemenea, este invocat art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, în notele scrise sunt menționate și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) — „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”, art. 16 alin. (1) — „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, întrucât autoarea excepției de neconstituționalitate invocă neconstituționalitatea acestor dispoziții legale fără, însă, a indica și prevederile legale cuprinse în acest act normativ incidente în soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Or, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că, având în vedere existența unor proceduri diferite de restituire, în cadrul cărora pot fi incidente atât dispoziții cu caracter procedural, cât și dispoziții cu caracter substanțial, cuprinse în Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, analiza constituționalității prevederilor art. 4 teza a doua cuprinsă în acest act normativ, potrivit cărora „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi*”, nu poate fi disociată de indicarea expresă a prevederilor legale cuprinse în acest act normativ incidente în soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate (a se vedea, în acest, spre exemplu Decizia nr. 177 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 23 iunie 2014).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 24 iunie 2015

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 42/2015 privind respingerea cererii de încuviințare a reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 42/2015 privind respingerea cererii de încuviințare a reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman, sesizare formulată de un număr de 36 de senatori.

2. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.391 din 8 iunie 2015 și formează obiectul Dosarului nr. 1.037L/2/2015.

3. **În motivarea sesizării de neconstituționalitate** se arată că, în urma pronunțării deciziilor Curții Constituționale nr. 261 din 8 aprilie 2015 și nr. 341 din 6 mai 2015, Biroul permanent al Senatului, în ședința din 26 mai 2015, a hotărât transmiterea la Comisia juridică de numiri, disciplină, imunități și validări a Deciziei Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015 pentru formularea unui punct de vedere. Membrii acestei comisii, în ședința din 27 mai 2015, au supus votului două propuneri formulate în cadrul dezbaterilor. Prima dintre aceste propuneri a vizat adoptarea de către Plenul Senatului a unei hotărâri, cu votul majorității senatorilor prezenți, din care să reiasă rezultatul votului secret, cu bile, dat în ședința Plenului Senatului din 25 mai 2015, respectiv o hotărâre de încuviințare a cererii de reținere și arestare preventivă a senatorului Șova Dan-Coman. A doua propunere a vizat reluarea întregii proceduri pentru încuviințarea cererii menționate. Niciuna dintre cele două propuneri nu a întrunit numărul necesar de voturi pentru formularea unui punct de vedere. În aceste condiții, Biroul permanent al Senatului, în ședința din 27 mai 2015, a hotărât să solicite Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări să redacteze un proiect de hotărâre a Senatului ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015, deși aceasta nu ar fi fost competentă în acest sens.

4. În data de 2 iunie 2015, pe ordinea de zi a Plenului Senatului a fost înscrisă pentru a fi supusă la vot „Cererea ministrului justiției nr. 2/22716/13.03.2015, la solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, în vederea încuviințării reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman, formulată în Dosarul nr. 122/P/2012”. Se apreciază că Senatul, în mod abuziv, a recurs la soluția supunerii aceleiași cereri a ministrului justiției la un nou vot și că, atât timp cât votul dat în ședința Plenului Senatului din 25 martie 2015 asupra cererii în discuție nu a fost contestat conform art. 138 din Regulamentul Senatului, Senatul, pe baza procesului-verbal în care au fost

consemnate voturile de la data anterior referită, trebuia, prin reevaluarea votului, să redacteze, în conformitate cu art. 76 alin. (2) din Constituție, o „hotărâre prin care să admită solicitarea parchetului”.

5. Se arată că singurul vot valabil a fost cel dat în data de 25 martie 2015, iar prin încălcarea art. 138 din Regulamentul Senatului s-a creat, în mod nejustificat, o situație favorabilă senatorului Șova Dan-Coman, contrar art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Or, în concret, Senatul avea obligația de a lua act de punerea de acord a hotărârii date de Senat în data de 25 martie 2015 cu Decizia Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015 în sensul înlocuirii temeiului legal în baza căruia s-a emis hotărârea constatată a fi neconstituțională și, implicit, a admiterii cererii de încuviințare a cererii antereferte. Adoptându-se o nouă hotărâre, în lipsa unei noi cereri formulate, s-a încălcat obligația constituțională de a pune de acord hotărârea neconstituțională cu Decizia nr. 341 din 6 mai 2015 și a fost schimbată în fapt și în drept voința Senatului legal exprimată în Plenul său în data de 25 martie 2015, dată la care, prin votul exprimat, s-a aprobat cererea de încuviințare a reținerii și arestării senatorului Șova Dan-Coman.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Senatului pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

7. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. XXXV/2.699 din 16 iunie 2015, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care se arată că sesizarea de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

8. În esență, se arată că Hotărârea Senatului nr. 32/2015 a fost adoptată în temeiul unor reglementări normative care la acea dată se bucurau de prezumția relativă de constituționalitate, iar dacă Senatul, la data adoptării hotărârii, respectiv 25 martie 2015, ar fi aplicat direct dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, ar fi exercitat un control de constituționalitate, negând rolul și funcțiile Curții Constituționale. Ulterior, în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015, Senatul a repus pe ordinea de zi cererea ministrului justiției, adoptând, pe data de 2 iunie 2015, Hotărârea nr. 42/2015, în conformitate cu art. 76 alin. (2) din Constituție. Reinterpretarea rezultatului votului exprimat în data de 25 martie 2015 nu are suport constituțional, neputându-se aplica o normă juridică nouă la o situație anterioară. Se mai arată că reluarea procedurii de vot cu privire la cererea ministrului justiției ține de puterea suverană a Senatului de a soluționa o problemă de competența sa, iar cele învederate de autorii sesizării reprezintă mai degrabă o dispută politică internă în cadrul Parlamentului, și nu o problemă de constituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 1, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

10. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Hotărârea Senatului nr. 42/2015 privind respingerea cererii de încuviințare a reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 2 iunie 2015, care are următorul cuprins:

„*Articol unic. — Senatul nu încuviințează reținerea și arestarea preventivă a domnului senator Șova Dan-Coman în Dosarul nr. 122/P/2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție și, în consecință, respinge cererea ministrului justiției, transmisă Senatului cu Adresa nr. 2/22.716 din 13 martie 2015.*”

11. Textele constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (5) în componența sa referitoare la respectarea Constituției și a supremației sale, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 76 alin. (2) cu privire la adoptarea hotărârilor parlamentare.

12. Examinând sesizarea de neconstituționalitate formulată, Curtea reține că Cererea ministrului justiției nr. 2/22.716/13 martie 2015, transmisă la solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, în vederea încuviințării reținerii și arestării preventive a domnului senator Dan-Coman Șova, formulată în Dosarul nr. 122/P/2012, a fost dezbătută în ședința Plenului Senatului din data de 25 martie 2015, iar rezultatul votului a fost următorul: 79 de voturi pentru încuviințarea cererii, 67 de voturi împotriva acesteia și 5 abțineri (a se vedea Stenograma ședinței Senatului din data de 25 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 6 aprilie 2015). Făcând aplicarea art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 25 iulie 2013, și art. 173 din Regulamentul Senatului, ambele în forma redacțională în vigoare la momentul votului, Senatul a constatat că nu a fost întrunită majoritatea absolută a voturilor pentru încuviințarea cererii antereferte, fără a redacta o hotărâre în acest sens. Ulterior, atât art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006, cât și art. 173 din Regulamentul Senatului au fost modificate prin Legea nr. 90/2015 pentru modificarea art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 27 aprilie 2015, respectiv Hotărârea Senatului nr. 25/2015 privind modificarea art. 173 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 31 martie 2015, fiind puse de acord cu art. 76 alin. (2) din Constituție. Ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 8 aprilie 2015 referitoare la cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Senatul României, cerere formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015, Senatul a redactat Hotărârea nr. 32/2015 (referitoare la neîntrunirea condițiilor cerute pentru a încuviința reținerea și arestarea preventivă a domnului senator Șova Dan-Coman), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 22 aprilie 2015, care a reflectat cele consemnate în procesul-verbal al ședinței Plenului Senatului din 25 martie 2015. Ulterior, Curtea, prin Decizia nr. 341 din 6 mai

2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 19 mai 2015, a constatat neconstituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 32/2015, „întrucât a fost adoptată în temeiul unor dispoziții legale și regulamentare care contraveneau prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituție”. Pe cale de consecință, Senatul a supus din nou la vot cererea inițială formulată de ministrul justiției și, prin Hotărârea nr. 42/2015, a respins cererea respectivă.

13. În prezenta cauză, Hotărârea nr. 42/2015 este criticată prin prisma faptului că ea nu trebuia adoptată ca o hotărâre distinctă, ci, pe coordonatele votului din 25 martie 2015, ar fi trebuit reinterpretată hotărârea inițială prin reevaluarea votului majorității senatorilor prezenți, operațiune din care urma să reiasă rezultatul votului secret, cu bile, dat în ședința Plenului Senatului din 25 martie 2015. Cu alte cuvinte, Curtea reține că, în acest caz, ar fi trebuit adoptată o nouă hotărâre care să reexamineze rezultatul votului exprimat în 25 martie 2015. În acest context, Curtea constată că autorii prezentei sesizări de neconstituționalitate, prin reexaminarea solicitată, recunosc, implicit, necesitatea unui nou vot pentru adoptarea unei hotărâri de încuviințare a măsurilor anterior referite, diferind doar modalitatea de realizare a acestuia (reexaminarea printr-un nou vot a hotărârii inițiale/adoptarea unei noi hotărâri distincte). În consecință, Curtea apreciază că disputa se poartă asupra modului procedural de ducere la îndeplinire a Deciziei Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015, niciuna dintre părți necontestând, însă, caracterul general obligatoriu al acesteia; mai mult, finalitatea urmărită prin ambele moduri de ducere la îndeplinire a deciziei Curții este aceeași, și anume adoptarea hotărârii Senatului cu respectarea cerințelor constituționale referitoare la majoritatea de vot necesară încuviințării măsurii reținerii și arestării preventive. Aceste aspecte, care țin de un evident nivel regulamentar, ar putea fi stabilite printr-o dispoziție expresă cuprinsă în Regulamentul Senatului, regulament care prevede regulile desfășurării procedurii parlamentare la nivelul Senatului. În acest context, Curtea reține că aspectele învederate de autorii sesizării nu au relevanță constituțională, fiecare modalitate de ducere la îndeplinire a celor statuate de Curte punând în prim plan aspecte procedurale pentru respectarea art. 76 alin. (2) din Constituție.

14. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate astfel formulată, „norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte; așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu legală sau regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Desigur, invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă” (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 8 octombrie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012, Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 21 mai 2014, sau Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015).

15. În contextul menționat, invocarea art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și (2) și art. 76 alin. (2) din Constituție în susținerea criticii de neconstituționalitate nu poate fi calificată decât ca fiind una pur formală, din moment ce autorii sesizării nu indică vreun motiv care să argumenteze încălcarea prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la majoritatea de vot necesară adoptării unei hotărâri parlamentare în ipoteza reluării votului asupra cererii formulate de ministrul justiției și a adoptării, în consecință, a hotărârii Senatului cu majoritatea membrilor prezenți, ci doar critică, prin prisma unor aspecte procedurale, modul de ducere la îndeplinire

16. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. l) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

a Deciziei Curții Constituționale nr. 341 din 6 mai 2015. Întrucât Curtea nu este o instanță de control al acestor opțiuni parlamentare cu evidentă natură regulamentară — așadar, care nu ridică probleme de constituționalitate, urmează să respingă sesizarea de neconstituționalitate formulată ca inadmisibilă (a se vedea, cu privire la soluția de inadmisibilitate în ipoteza în care invocarea textelor constituționale este una formală, Decizia nr. 1.094 din 20 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2013, sau Decizia nr. 335 din 4 iulie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 15 iulie 2013).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 42/2015 privind respingerea cererii de încuviințare a reținerii și arestării preventive a domnului senator Șova Dan-Coman.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea strategiei de privatizare a unei cote din participația deținută de statul român la Societatea „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 41 și al art. 13 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, al art. 4 lit. a), al art. 51 alin. (1) și al art. 51 lit. b) teza I din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă strategia de privatizare a Societății „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța, denumită în continuare *Societatea*, prin vânzarea unui pachet de acțiuni deținut de statul român, reprezentând 26,6959% din capitalul social al Societății.

(2) Vânzarea pachetului de acțiuni prevăzut la alin. (1) de către statul român se realizează prin derularea unei proceduri de vânzare prin licitație cu strigare, cu acordarea dreptului de preferință prevăzut la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2003 privind măsuri pentru reglementarea unor obligații bugetare ale Societății Comerciale „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/2005, persoanei juridice/fizice ofertante care face dovada că este investitorul care deține pachetul majoritar de acțiuni al Societății cu respectarea prevederilor art. 3.

Art. 2. — Ministerul Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri este mandatat, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, în calitate de instituție publică implicată:

a) să deruleze acțiunile necesare pentru implementarea strategiei de privatizare prevăzute la art. 1;

b) să respecte condițiile cuprinse la pct. 1 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 35/2014 pentru aprobarea tranzacției convenite la 15 februarie 2013 prin „Memorandumul de înțelegere” încheiat între statul român și The Rompetrol Grup N.V., precum și a unor măsuri pentru implementarea acesteia, cu modificările ulterioare, în cazul în care adjudecatar va fi declarat KMG International N.V., în calitate de succesor al The Rompetrol Group N.V.

Art. 3. — Se mandatează Ministerul Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri:

a) să stabilească prețul de ofertă care nu va fi mai mic decât valoarea nominală a pachetului de acțiuni prevăzut la art. 1;

b) să finalizeze vânzarea pachetului de acțiuni care face obiectul strategiei de privatizare prevăzute la art. 1 la un preț minim de adjudecare de 200.000.000 USD sau echivalentul în lei al acestei sume, la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României, prin derogare de la prevederile art. 60 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) În vederea implementării strategiei de privatizare prevăzute la art. 1, prin derogare de la art. 52 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu modificările și completările ulterioare, se constituie o comisie de privatizare a societății, denumită în continuare *Comisia de privatizare*, formată din 5 membri, titulari și supleanți, și secretariatul tehnic aferent acesteia, format din 3—5 membri.

(2) Comisia de privatizare are următoarea componență:

a) un reprezentant la nivel de secretar de stat, numit prin ordin al ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri, în calitate de președinte;

b) un reprezentant numit prin ordin al ministrului economiei, comerțului și turismului;

c) un reprezentant numit prin ordin al ministrului finanțelor publice;

d) doi reprezentanți ai Ministerului Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri.

(3) Pentru fiecare membru titular, instituțiile/autoritățile publice reprezentate în Comisia de privatizare își vor desemna câte un membru supleant.

(4) Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului reprezentate în Comisia de privatizare comunică Ministerului Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, nominalizările prevăzute la alin. (2) lit. b) și c) și alin. (3).

(5) Comisia de privatizare are următoarele atribuții:

a) coordonează acțiunile necesare pentru implementarea strategiei de privatizare prevăzute la art. 1, inclusiv pregătirea și realizarea privatizării;

b) avizează documentația de selecție a consultantului juridic și a evaluatorului Societății, evaluare necesară a fi avută în vedere la recomandarea prețului acțiunilor oferite spre vânzare;

c) avizează dosarul de prezentare elaborat pentru privatizarea Societății, anterior supunerii acestuia spre aprobare ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri;

d) avizează prețul de ofertă pe baza recomandărilor evaluatorului anterior supunerii acestuia spre aprobare ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri;

e) aprobă lista ofertanților acceptați la licitație;

f) derulează procesul de licitație, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;

g) avizează contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni anterior supunerii acestuia spre aprobare ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri;

h) elaborează informări către Guvernul României în legătură cu toate aspectele importante în derularea procesului de privatizare;

i) adoptă măsurile legale care se impun pe parcursul derulării procesului de privatizare.

(6) Nominalizarea reprezentanților Ministerului Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri în Comisia de privatizare, drepturile și atribuțiile membrilor Comisiei de privatizare, altele decât cele prevăzute la alin. (5), și ale secretariatului tehnic al Comisiei de privatizare se stabilesc prin ordin al ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri. Secretariatul tehnic al Comisiei de privatizare este asigurat de către Ministerul Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri.

(7) Activitatea comisiei prevăzute la alin. (1) și a secretariatului tehnic aferent acesteia încetează:

a) la data emiterii, în acest sens, a ordinului ministrului energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri, în cazul suspendării și/sau sistării procesului de privatizare potrivit strategiei de privatizare prevăzute la art. 1; sau

b) în termen de 5 zile lucrătoare de la data finalizării procesului de privatizare potrivit strategiei de privatizare prevăzute la art. 1, certificată prin confirmarea încasării sumelor reprezentând prețul acțiunilor potrivit contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni și înregistrarea transferului dreptului de proprietate asupra pachetului de acțiuni care face obiectul privatizării.

(8) Cheltuielile necesare pentru implementarea strategiei de privatizare prevăzute la art. 1, inclusiv cheltuielile necesare desfășurării activității Comisiei de privatizare și a secretariatului tehnic aferent, constituite potrivit alin. (1), și cele angajate în acest scop de către Ministerul Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri, vor fi suportate, în condițiile legii, din sursele prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al Ministerului Energiei, Întreprinderilor Mici și Mijlocii și Mediului de Afaceri.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul energiei, întreprinderilor mici și mijlocii
și mediului de afaceri,

Andrei Dominic Gereă

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 28 iulie 2015.

Nr. 626.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2015

În temeiul:

- art. 4 din Legea nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 4, art. 9 alin. (3) lit. c) și art. 10 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 pentru acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004, cu modificările și completările ulterioare;
- procesului-verbal din data de 29 mai 2015;
- prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Lista nominală a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare, pentru anul 2015, privind acordarea unui ajutor financiar, reprezentând echivalentul în lei a 200 euro, în vederea achiziționării unui calculator personal nou, cuprinzând 17.129 de beneficiari, potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Venitul maxim brut lunar pe membru de familie, pentru care se acordă ajutorul financiar beneficiarilor prevăzuți în anexă, este de 150 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală juridic, Direcția generală învățământ universitar, Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală buget-finanțe, salarizare și resurse umane, Direcția patrimoniu și informatizare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul educației și cercetării științifice,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 29 mai 2015.
Nr. 4.074.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind desemnarea organismelor de gestiune colectivă Asociația Română pentru Artiști Interpreți sau Executanți — ARAIEX, Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți — CREDIDAM și Uniunea Națională a Artiștilor din România — UNART drept colectori ai remunerațiilor datorate artiștilor interpreți sau executanți pentru radiodifuzarea fonogramelor publicate în scop comercial ori a reproducerilor acestora de către organismele de radiodifuziune, în limita repertoriilor gestionate

Ținând cont de referatele Direcției registre și gestiune colectivă nr. RG II/4.698 din 9 iunie 2015 și nr. RG II/6.151 din 29 iulie 2015,

în conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) și f) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii arbitrale din data de 22 septembrie 2010 pentru stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerația datorată artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea fonogramelor publicate în scop comercial ori a reproducerilor acestora de către organismele de radiodifuziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 30 septembrie 2010, prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 284/2010, precum și ale Deciziei civile nr. 153A din 12 mai 2011 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 5 iulie 2011, prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 216/2011,

în baza prevederilor art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare, a Deciziei prim-ministrului nr. 289/2014 privind numirea domnului Leonard Artur Horvath în funcția de director general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se desemnează Asociația Română pentru Artiști Interpreti sau Executanți — ARAIEX, cu sediul în București, str. Bibescu Vodă nr. 2, bl. P5, sc. 1, et. 2, ap. 4, sectorul 4, Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreti — CREDIDAM, cu sediul în București, str. Jules Michelet nr. 15—17, et. 2, ap. 11, sectorul 1, și Uniunea Națională a Artiștilor din România — UNART, cu sediul în București, Calea Dorobanților nr. 50 B, sectorul 1, drept colector

ai remunerațiilor datorate artiștilor interpreți sau executanți pentru radiodifuzarea fonogramelor publicate în scop comercial ori a reproducerilor acestora de către organismele de radiodifuziune, în limita repertoriilor gestionate.

Art. 2. — Prezenta decizie poate fi atacată la instanțele judecătorești de contencios administrativ.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul www.orda.ro.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

Leonard Artur Horvath

București, 29 iulie 2015.

Nr. 81.

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 582/2015 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 27 iulie 2015, se face următoarea rectificare:

— La art. II, în loc de: „... pct. 10, ...” se va citi: „... pct. 11, ...”.

★

La Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2014, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Partidul Național Liberal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 1 aprilie 2015, se fac următoarele rectificări:

— la pct. 2 „Lista membrilor de partid care au plătit în anul 2014 cotizații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii minime brute pe țară”, la nr. crt. 11, în loc de:

„11.	Beianu Dumitru	română	1650502520010	10.283,50”
------	----------------	--------	---------------	------------

se va citi:

„11.	Beianu Dumitru	română	1650502520010	14.513,50”
------	----------------	--------	---------------	------------

— la pct. 4 „Lista persoanelor fizice care au făcut în anul 2014 donații a căror valoare însumată depășește 10 salarii minime brute pe țară”, după nr. crt. 102*) se va citi:

„103.	Barbu Valentin	română	1840623100167	10.000	bani	15.09.2014
104.	Marin Petre	română	1670722400201	10.000	bani	15.09.2014”

*) A se vedea și rectificarea din data de 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2015.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 832961